

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau núm. 62 novembre 2006

No t'armis desfes-te de la joguina bè·lica

PxP de desembre anirà dedicat als infants o, més ben dit, a les joguines. Entre d'altres coses canviarem joguines bè·liques (o dibuixos d'elements que no ens agraden per assolir una societat justa, lliure i en pau) per llibres.

Des de sempre les nenes i els nens de totes les èpoques i pobles han jugat responenent a la seva necessitat d'activitat. Necessitat de moure's, de veure, d'agafar els objectes propers i manipular-los i experimentar-hi. Necessitat de crear, de relacionar-se, expressar-se, intercanviar vivències, accions, pensaments, sentiments... Amb l'edat el joc va canviant, l'infant substituirà l'acció real per la imaginària, interioritzarà les relacions socials, s'expressarà i comunicarà, adaptarà el seu joc al dels altres amb símbols i regles comuns, etc.

El joc, a més de ser l'activitat que proporciona més plaer, ajudarà a desenvolupar totes les funcions psíquiques, físiques i socials de nens i nenes. Permetrà conèixer el món exterior i prendre consciència del paper que interpretaran afirmant, així, la seva personalitat.

Les joguines permetran canalitzar el joc. Qualsevol cosa pot esdevenir joguina però el sistema econòmic imperant l'ha convertit en un producte de consum, supeditant el valor educatiu i lúdic a l'econòmic i lucratiu.

De la joguina simple amb relacions afectives i duradores, amb una identitat, pertinença a

logo de la campanya No t'armis, desfes-te de la joguina bè·lica

una cultura, hem passat a joguines força diferents: inicien el joc del consumisme car cal canviar-les abans que ens en cansem; potencien valors molt determinats (nombre de joguines, "possessió"); fetes amb poca o nul·la participació dels infants, despersonalitzadores.

Més greu, encara, quina imatge del món donen les joguines? Quines repercussions tenen en el procés de socialització? Cal no oblidar que és a partir d'elles que nenes i nens reproduïxen el món i l'interioritzen. Cal veure quins rols i quines formes de relació fomenten, com serveixen per preparar psíquicament pel

desenvolupament de determinades tasques i rols en la vida adulta. Que aprenen realment els infants, quins valors, quines habilitats, quines actituds.

Estem veient com a la nostra societat capitalista i consumista, les joguines cerquen perpetuar un sistema social, un model de societat competitiva, violenta i repressiva que divideix el món en bons i dolents i que exalta l'afany de domini i poder com a valors. Fomenten relacions de desconfiança, por, ansietat, rivalitat, rencor..., preparen per a la guerra, perquè esdevingui quelcom tan natural i lògic que no es questioni. Ensenyen als

infants una manera de resoldre els conflictes (amb la força de la violència) i una manera d'establir relacions amb pobles diferents (gegants, indis, extraterrestres... poble diferent = poble enemic).

Pensem-hi! No ens podem quedar amb el No a la guerra, cal anar més enllà: No a la despesa militar, No a la joguina bè·lica, sexista i sofisticada i, sobretot, cerquem alternatives. N'hi ha!

(si algú els vol comptem amb els materials del seminari d'educació per a la pau de l'APDHE)

Materials per la Pau Pilar Palacio

Per a internautes amb
desitjos pacificadors...

Aquest mes us fem arribar un recull d'enllaços a internet per aquelles i aquells que treballem en el camp educatiu. Es tracta d'un molt breu recull de portals on podreu trobar recursos, dinàmiques, materials per tallers, i altres, tot encaminat per a treballar amb infants, joves i persones adultes. Els temes sempre emmarcats en l'àmbit de l'educació per la pau... i és que, ja ho ben deia aquell presentador dels anys 80... "MÁS VALE PREVENIR! Que curar!" Doncs apa! Aquí tenim l'alternativa al "fes l'amor i no la guerra!" (ja se sap que hi ha coses que no sempre són possibles...!)

Xarxa de Recursos en Educació per la Pau:
<http://www.pangea.org/edualter/>

Recursos d'educació pel desenvolupament:
<http://www.fuhem.es/CIP/EDUCA/>

Recursos d'Educació per la Pau (Cátedra UNESCO per la Pau i els DDHH):
<http://www.pangea.org/unescopau/programas/educacion.htm>
<<http://www.pangea.org/unescopau/docencia/recur08.htm>>

Jocs per la Cooperació i la Pau:
http://www.ctv.es/USERS/avicent/Juegos_paz/index.htm

Recursos Coordinadora d'ONG's gironines:
<http://solidaries.org/recursos.php>

Recursos diversos XTEC:
<http://www.xtec.es/recursos/valors/pau.htm>

Diccionari de pau:
<http://www.ideaspaz.org/diccionario/diccionario.htm>

Educació en drets humans (Amnistia Internacional)
<http://www.amnistiacatalunya.org/educadors/>

Recursos educació per la pau i antimilitaristes
<http://www.educarueca.org/>

Paraules per temps de vot

Rebeca Tomas

Als EEUU, els candidats fa temps que es preparen per les eleccions del 7 de novembre. Mentrestant, les dones de CODE PINK porten a terme les seves originals iniciatives demanant que les tropes tornin a casa, que s'acabi l'ocupació d'Iraq, i que sobretot el vot aquesta vegada sigui per la pau. En aquestes dates és important que els electors coneguin quines són les propostes dels candidats. CODE PINK - Women for Peace demana a la pàgina www.democracyinaction.org/dia/organizationsORG/codepink que ningú voti o doni suport a cap candidat al Congrés o per President que defensi la guerra o qualsevol atac indiscriminat i no provocat a altres nacions. Per

això surten al carrer per repartir paperetes de les eleccions amb la frase: La guerra s'ha acabat... si tu ho vols.

Amb aquest mateix objectiu van organitzar un concert dins de la campanya Give Peace a Vote (de la cançó de Lennon Give Peace a Chance), on van recollir unes 24.000 signatures de recolzament.

Durant les darrers setmanes abans de les eleccions s'està realitzant una acció, Walk in their shoes (Posa't a la seva pell), per a que els candidats que recolzen la guerra vegin quin és el resultat del seu vot: es posen milers de parells de sabates de nen a les entrades de les cases dels candidats pro-guerra, durant els debats o a les seus dels partits.

Cada parell porta el nom d'un nen mort durant la guerra, extretes d'una llista que la mateixa CODE PINK facilita.

També han donat a conèixer l'informe de la Johns Hopkins Bloomberg School of Public Health, on experts en salut pública americana i iraquiana han calculat que al voltant de 655.000 iraquians van morir durant la invasió i posterior ocupació de les tropes dels EEUU al març de 2003, és a dir, un 2,5% de la població. A més, calculen que uns 2.750 soldats americans han perdut la vida en l'ofensiva.

Per saber més, feu un tomb per la pàgina web

www.givepeaceavote.org.

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5
Espanya

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar
públicament l'obra fer-ne obres derivades

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciator.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

2 + 1 = infinit**Toni Alvarez**

Quants són dos més un? La resposta és fàcil: tres. La diferència ve donada per les coses que es poden fer si som dos o si som tres. Deixant de banda les coses que segurament esteu pensant, les persones que participem a la Coordinadora estem acostumats a notar aquesta subtil diferència, de ser un més o no ser-ho, en les accions que intentem realitzar (arribada de busos, de vaixells, etc.). Aquesta manca ve donada per factors molt variables: la falta d'informació de l'acte a realitzar, la mandra o despiste de les persones que havien de venir, nous plans que sorgeixen molt més interessants que anar a una cita on el més segur tindrem problemes (normalment amb les forces de seguretat) i així un llarg etc... Així, sense cap ànim de jutjar, ens

trobem que accions planejades han quedat penjades o no han lluit prou per la manca d'aquestes persones, a vegades perquè havien dit que podrien venir i en la majoria de casos perquè ni ho sabien. Quantes vegades no hem escoltat (i dit) el sabut "si m'hagués assabentat abans" un cop s'ha fet o deixat de fer l'acció? Ja sabeu de la necessitat de ser al carrer, de fer front als nous formats militaristes que tenen el seu màxim exponent en els autobusos i furgonetes itinerants, una presència antimilitarista que no necessita ser multitudinària però sí constant, que serveixi per visualitzar la vergonya del que prediquen i ajudi a apostatar a la nova fe de la farsa Pau. És aquí on us trobem a faltar, sabem que existiu i que amb informació us afegirieu a aquesta petita i contundent desobediència frontal

i vital. Dos mans que aguantin una pancarta, o que reparteixi unes perilloses octavetes amb versos de la Gloria Fuertes, tant és. El fet és no deixar sols a aquells autobusos d'ignomínia i vergonya que intenten passar desapercebuts per Tarragona, tot i que diguin el contrari. Sabem de les improvisacions provocades per no tenir (ni ganes) el nostre servei secret, de la incomoditat que provoca ser observat i fotografiat per les forces armades, del temps que s'està de peus esperant que marxin... però, i la satisfacció de veure com marxen quan ens veuen aparèixer? de saber que no anticipen a la seva web les seves visites a Tarragona per por a continuar trobant-nos davant?... Si comptéssim amb les teves mans, dos i un mai més serien, tan sols, tres.

Recordeu que per contactar amb la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ens podeu trobar cada primer diumenge de mes a Paraules per la Pau i cada dilluns, a les 8 del vespre, a Rambla Nova, 97-2n També ens podeu enviar un email a tnapau@tarragona.tinet.org o trucar al 977221458 (hi ha contestador).

Los locos dan la vuelta al mundo

El Barco De Los Locos es una vision carnavalesca de la vida, una imagen universal de la humanidad a la deriva, de la sociedad que ha perdido su rumbo. Esta imagen fue imortalizada por artistas como Jeronimo Bosco y Alberto Durero. Desde 1994 esta tradicion milenaria es encarnada por "Azart", un antiguo barco de alta mar transformado en teatro flotante, en escenario y escultura fantastica. Azart sigue las viejas tradiciones del teatro medieval popular, presentando un teatro comico que se adapta al idioma y a la idiosincrasia del lugar que visita. Una tribuna para 300 personas se arma en el muelle. El precio de la entrada se cobra en pesos o pias por kilo. Tal vez se aceptan alimentos, bebidas, regalos o dibujos infantiles.

Azart es un colectivo de artistas, actores, diseñadores, músicos y técnicos, peregrinos del arte que buscan otras dimensiones en la comunicacion humana, exploradores que hacen de su viaje alrededor del mundo una procesion festiva. Azart es un

mini-universo con una tripulacion de 3 continentes, quienes invitan a artistas locales para un intercambio artistico. Al mismo tiempo su viaje es un ciclo de narraciones, comunicado por documentales, cortometrajes, animaciones y web cam.

Azart, embajador subcultural de Amsterdam, nacio en las tradiciones maritimas de Amsterdam y sigue las antiguas rutas mercantiles a las Indias, mas esta vez para un intercambio cultural y una cooperacion artistica. Azart es una leyenda que llega de repente y sale sin reparo. Esta leyenda se inicio - otra vez - en 1494 con el primer best-seller del mundo "El Barco De Los Necios", la 'divina satira'

escrita por Sebastian Brant (Basilea y Strasbourg). Durante la conmemoracion de esas 1994 Azart presento a los parlamentos de ambas ciudades una campanilla de bronce en forma de bufon, que sirve ahora para silenciar los diputados agitados. En el mismo ano el planeta # 5896 fue llamado "El Barco De Los Necios". Tambien el Ayuntamiento de Amsterdam llamo a una plaza en el viejo puerto "Azartplein" (Plaza Azart), agradeciendo las actividades de la compania teatral. Entonces V.S. el Alcalde, Schelto Patijn, presento una carta caligrafica "a todos los ilustres y muy poderosos para que reciban cortesmente al barco y le ofrezcan apropiada hospitalidad". Invitado por alcaldes, ministros y otros dignitarios, Azart revive el heroico papel del bufon-real. En la misma tradicion Azart visita instituciones sociales como hospicios o hospitales, encontrandose con varios otros tripulantes del Barco Universal De Locos, cual rumbo es, para los milenios futuros, al unico mundo existente, un mundo multicultural.

Moluco & Vic i la nau dels bojós a Paraules per la Pau

Aquest diumenge a Paraules per la Pau comptarem amb la col·laboració artística de Moluco & Vic que ens ajudaran a dir No al militarisme a través de la creació d'espais d'art i pau. Moluco & Vic està format per Pepe Gómez i Antonio Felipe Gómez que toquen el saxo i l'helicon. Tocaran "jazz amateur".

Aquest diumenge, a més, coincidint amb la presència de la nau dels bojós a Tarragona és força probable que, a més de donar la volta al món, vulguin dir No als vaixells de guerra oferint una mostra del seu art a Paraules per la Pau.

màxim comú múltiple

Romà Solé

CARITAT

Com que arriba un moment que les lectures que un fa són més aviat de contraportada, d'articulet de dominical, vaig disposar-me a agafar el to de Hanna Arendt d'entre les commemoracions que els diaris han escrit en el centenari del seu naixement. I és que quan vaig veure a la biblioteca que 'Els orígens del totalitarisme' estava editat en tres volums vaig acabar d'aspirar a més.

Descobria, però, quina aventura intel·lectual, abans fins i tot que l'aventura biogràfica -que déu n'hi do-, estava darrera d'expressions, de conceptes, que han esdevingut habituals en l'argot polític. El mateix terme de totalitarisme n'és un. Un altre exemple és el de la 'banalització del mal', resultat de la valentia d'una jueva que en cobrir pel The New Yorker el judici a un criminal nazi que s'incoava a Israel, s'ha d'enfrontar a una opinió pública, imbuïda de sionisme, quan va semblar que, amb aquest diagnòstic, exculpava al tal Adolf Eichmann i a tots els perpetradors de l'Holocaust. I ara podem comprendre com aquesta banalització, amb el seu engranatge funcional d'aniquilament, ple d'eficàcia i d'obediència a la llei i als superiors, fins i tot amb un halo de bonhomia, que va recórrer el centreuropa, pot ser, juntament amb una capacitat tecnològica

mai coneguda abans, una de les claus per comprendre perquè foren possibles els majors genocides justament en el segle XX.

Però Arendt, tot i parlar des dels temps ombrívols, esdevé una pensadora optimista. Si el seu mestre Heidegger diu que som 'éssers per a la mort', la deixeble posa l'èmfasi en el naixement, en la capacitat creadora. Un element que destaca de la condició humana és la vida activa i implicada políticament: "Ningú pot ser feliç sense participar en la felicitat pública"

Una de les referències que m'ha interessat més d'aquests resums periodístics és la seva apel·lació a la caritat, a l'amor mundi, que repescaria del seu estudiat Agustí d'Hipona. Si vaig esbatanar els ulls és perquè sempre m'ha semblat que calia redescobrir els matisos d'aquesta virtut actualment amb tan mala premsa amb la esperança (una altra virtut teològica, per cert) que contribuïa a reforçar les capacitats empàtiques, de posar-se a la pell de l'altre, de poder sentir com l'altre, a valors com la solidaritat i a l'apel·lació als drets humans que de vegades poden esdevenir un xic abstractes, pressuposats. És curiós: si llatinitzem 'empatia' ens aniríem a la 'compassió', que encara sona pitjor. Però crec que té més punta del que sembla.

Manifest "Paraules per la Pau"

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines

flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels

EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a

Paraules per la Pau